Guy en Linda Pieters

Date : 4 februari 2019

Als tiener was de selfmade man Guy Pieters een sportieve langeafstandsloper. “Als loper was ik vroeger ontzettend gefocust op mezelf. Ik won zowat alles wat ik kon. Alles liet ik vallen voor de sport. Als ik in mijn jeugd drie keer in een dancing ben geweest, is het veel.” vertelde hij daarover. Die gedrevenheid zou hem altijd bijblijven.

Als 16-jarige ging de jonge atleet meehelpen in de Latemse krantenwinkel van zijn vader. Veel artiesten en bekenden van de Latemse School kwamen er over de vloer. Met hun kunst was Pieters niet bekend. Maar hij luisterde wel naar hun verhalen. En die gingen dikwijls over geld en de prijzen van schilderijen. Wanneer zijn vader door een ziekte wegviel, begon hij wel hun schilderijen te verkopen, in de krantenzaak.

Na een pijnlijke echtscheiding ontmoet de jonge kunsthandelaar Linda Gussé die zijn tweede vrouw zou worden. Gussé kwam uit een kunstminnende familie. Ze toont Pieters de weg naar de professionalisering. En de weg eerst naar Knokke en later naar Parijs. “Zij pushte me om weg te gaan uit Sint-Martens-Latem. Weg uit het veilige dorp. Zij nam me mee naar Parijs, waar ik de moderne kunst beter leerde kennen. En waar ik besefte dat de 'Latemse Scholen' internationaal gezien weinig betekenden in de kunstgeschiedenis.” zo zegt Pieters.

In Frankrijk ontmoet Pieters onder meer Christo, Niki de Saint Phalle, Jean Tinguely en César. In eigen land wordt hij de promotor van Jan Fabre en Wim Delvoye. Een belangrijke omslag voor Pieters komt er in 2012. De kunsthandelaar verkoopt zijn Franse galerijen aan een groep van investeerders die eerder al investeerden in de Franse galerijhouder Laurent Strouk. Dat is opmerkelijk. In 2009 moest Pieters samen met Laurent Strouk voor de Franse rechtbank terecht staan wegens heling omdat ze vervalsingen zouden hebben verkocht van werken van César. De procureur eist echter geen straf tegen Pieters die dan ook wordt vrijgesproken. Strouk daarentegen wordt wel veroordeeld tot een celstraf.

“Ik heb dat Parijse avontuur verkeerd ingeschat.” vertelde Pieters over zijn Franse galerijen. “Als een persoonlijke nederlaag beschouw ik dat niet. Maar in Parijs komt niemand langs in je galerie als je geen evenement, party of vernissage organiseert. Tijdens de driedaagse openingsvernissage waren 1.400 verzamelaars uitgenodigd. Eén week waren we de talk of the town. Maar daarna was iedereen ons weer vergeten.”

Pieters plooit zich terug op zijn thuisbasis in Knokke en Sint-Martens-Latem. Met zijn vastgoedvennootschap P.Invest koopt hij een exclusieve galerij in het hartje van de mondaine Zuid-Franse stad Saint-Tropez. Dat moet de thuisbasis worden van de stichting waarin hij zijn private collectie onderbrengt. In de zomer van 2018 vindt er het eerste event plaats. Christo toont er zijn plannen voor ‘The Mastaba’, een platte toren van 410.000 olievaten, drie keer groter dan de piramide van Cheops: 150 meter hoog, 225 meter diep, 300 meter lang. Het moet de grootste sculptuur ter wereld worden. In 2010 verkocht Pieters vijf ontwerptekeningen van de Mastaba aan de Sheika van Qatar. Sindsdien zat het project in een stroomversnelling.

“De kunstenaars gaan de geschiedenis in, niet de handelaars.”, zegt Pieters in een interview. “En dat is maar goed ook. Zoveel mensen hebben me al gevraagd om mijn biografie te schrijven. Maar ik weiger. Ik ben niet eergierig. Zie deze dozen gevuld met servies, foto's, kaders en atletiektrofeeën. Dat is alles wat nog rest van de inboedel uit mijn ouderlijk huis. Zo weinig tastbaars rest er van een mensenleven. Alles past in een paar kartonnen dozen. Dat helpt me te relativeren. Delphine Boël bijvoorbeeld vind ik een hele toffe vrouw. Ik zal tentoonstellingen blijven organiseren met haar. Ook al zou ik dat beter niet meer doen als ik mijn galerie-imago wil opkrikken.”